

Odbor za državnu službu

PREMJETAJ POLICIJSKOG SLUŽBENIKA – STRUČNA SPREMA

Čl. 102. Zakona o policiji, NN 129/00, 41/08

Radi potreba službe policijski službenik može biti premješten na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne spreme.

»Rješenjem Ministarstva unutarnjih poslova br. 511-01-157-43087/1-2009 od 3. srpnja 2009. policijski službenik I. Z., VSS, u zvanju policajca, Policijske uprave splitsko-dalmatinske, Policijske postaje S., na radnom mjestu policijskog službenika za obradu kriminaliteta, premješta se s danom 10. srpnja 2009. na radno mjesto policijskog službenika za obradu kriminaliteta iste Policijske uprave, Policijske postaje K., za koje je kao uvjet utvrđena viša stručna sprema i zvanje policijskog inspektora.

Protiv navedenog rješenja pod gornjim brojem I. Z. pravodobno je podnio žalbu u kojoj u bitnom navodi da je prilikom davanja izjave obrazložio zašto nije suglasan s premještajem, ... da je trebao biti premješten na radno mjesto koje mu po njegovim rezultatima rada, ocjenama te stručnoj spremi pripada ...

Žalba je djelomično osnovana.

U postupku premještaja policijskih službenika primjenjuje se odredba članka 102. Zakona o policiji (NN 129/00), kao posebnog propisa, kojom je propisano da radi potrebe službe policijski službenik može biti premješten na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne spreme, u istoj ili drugoj ustrojstvenoj jedinici Ministarstva, u istom ili drugom mjestu rada, te stoga tijelo prvog stupnja nije bilo dužno zatražiti suglasnost podnositelja žalbe na premještaj.

Uvidom u spis predmeta utvrđeno je da je tijelo prvog stupnja podnositelja žalbe s radnog mjesta policijskog službenika za obradu kriminaliteta Policijske uprave splitsko-dalmatinske, Policijske postaje S. s danom 10. srpnja 2009. premjestilo na radno mjesto policijskog službenika za obradu kriminaliteta u istoj Policijskoj upravi, Policijskoj postaji K., za koje je

kao uvjet propisana viša stručna sprema i zvanje policijskog inspektora, pozivajući se pri tome na odredbu čl. 102/1. Zakona o policiji. Tijelo prvog stupnja osnovanost i razloge potrebe službe za takvim premještajem obrazložilo je racionalizacijom troškova prijevoza koja je utvrđena u postupku koji je prethodio donošenju rješenja i obrazložilo ju je u pobijanom rješenju, a ona je nedvojbeno jer podnositelj žalbe ima prebivalište u Splitu, koji je bliži mjestu rada od prijašnjeg mjesta rada, a ta činjenica među strankama nije sporna.

Međutim, pobijanim rješenjem tijelo prvog stupnja premjestilo je podnositelja žalbe, pozivom na navedenu zakonsku odredbu posebnog zakona koja se primjenjuje na premještaj policijskih službenika, na radno mjesto u drugom mjestu rada, ali izvan okvira njegove stručne spreme budući da je podnositelj žalbe u međuvremenu¹ stekao visoku stručnu spremu.

Prema tome, kako iz citirane zakonske odredbe proizlazi da bi podnositelj žalbe mogao biti premješten na drugo radno mjesto samo u okviru svoje stručne spreme, u konkretnom je slučaju tijelo prvog stupnja pogriješilo u primjeni navedene zakonske odredbe kad je podnositelja žalbe koji ima visoku stručnu spremu premjestilo na radno mjesto za koje je kao uvjet propisana viša stručna sprema.«

Rješenje kl. UP/II-112-07/09-01/951, ur. br. 566-01/3-09-3 od 16. studenoga 2009.

Priredio Damir Juras*

¹ Žalitelj se zaposlio u MUP-u na radnom mjestu za koje je propisana srednja stručna sprema, a VŠS i VSS, koje je stekao u međuvremenu, nisu mu postavljeni kao uvjet radnog mjesta od poslodavca niti ga je poslodavac uputio na to školovanje. Odredbom čl. 83/2. Zakona o policiji određeno je da policijski službenik stječe zvanje ovisno o stručnoj spremi, dok je odredbom čl. 1/2. Uredbe o uvjetima za stjecanje zvanja, promaknuće i raspored na radna mjesta te o funkcionalnim oznakama radnih mjesta policijskih službenika, NN 39/01, 8/06, određeno da se policijski službenik raspoređuje na radno mjesto sukladno svome zvanju i potrebama službe. Žalitelj u ovom predmetu ima zvanje »policajac«, koje je najniže zvanje policijskog službenika sa srednjom stručnom spremom (čl. 84. Zakona o policiji), no Odbor za državnu službu u obrazloženju se nije osvrnuo na stečeno zvanje žalitelja i s tim određene uvjete rasporeda.

* Mr. sc. Damir Juras, voditelj Odsjeka prvostupanjskog disciplinskog sudovanja Policijske uprave splitsko-dalmatinske Ministarstva unutarnjih poslova u Splitu (head of the Subdepartment for First Instance Disciplinary Procedures, Ministry of Internal Affairs, Splitsko-Dalmatinska Police Department)

PRESTANAK DRŽAVNE SLUŽBE ZBOG NEOPRAVDANOG IZOSTANKA S RADA PET RADNIH DANA UZASTOPCE

Čl. 30/7. Zakona o radu, NN 137/04 – pročišćeni tekst

Državnom službeniku koji je za vrijeme privremene nesposobnosti za rad pozivom na odredbu čl. 30/7. Zakona o radu (ZR) prestao s radom dok mu se ne osigura zaštita te sukladno čl. 30/9. zahtijeva da mu se i dalje isplaćuje plaća u skladu s rješenjima o rasporedu može prestati državna služba zbog neopravdanog izostanka s rada pet radnih dana uzastopce.

Žalba je izjavljena na rješenje Ministarstva kojim državnom službeniku X prestaje državna služba s danom 8. siječnja 2007. zbog neopravdanog izostanka s rada pet radnih dana uzastopce.

Protiv tog rješenja u pravodobno podnesenoj žalbi podnositelj navodi da pobijano rješenje nije na zakonu osnovano te ističe da je čudno što u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja nitko nije našao za shodno o svemu zatražiti očitovanje žalitelja, već njegova opunomoćenika. Navodi da je žalitelj 8. siječnja 2007. putem svoga opunomoćenika dopisom izvjestio Ministarstvo o činjenici podnošenja tužbe zbog *mobbinga*, privatnih tužbi i kaznene prijave protiv nadređenog službenika Y, pozivajući se pritom na odredbu čl. 30. Zakona o radu temeljem koje prekida s radom i zahtijeva da mu se i nadalje isplaćuje plaća sve dok mu se ne osigura odgovarajuća zaštita budući da nije zaštićen od zlostavljanja poslodavca. Smatra, budući da čl. 115. ZR propisuje da podnošenje žalbe ili tužbe, odnosno sudjelovanje u postupku protiv poslodavca zbog povrede zakona, drugog propisa, kolektivnog ugovora ili pravilnika o radu nije opravdani razlog za otkaz ugovora o radu, da se podnošenje njegove tužbe sudu zbog *mobbinga* ne može smatrati neopravdanim izostankom te kronološki navodi događaje u vrijeme donošenja pobijanog rješenja. Predlaže poništiti pobijano rješenje.

Odredbom čl. 137. t. f) Zakona o državnim službenicima (ZDS) određeno je da državnom službeniku prestaje državna služba po sili zakona kad neopravdano izostane s rada pet radnih dana uzastopce – danom napuštanja službe, odnosno prvog dana odsutnosti s rada.

Pri primjeni navedene odredbe potrebno je utvrditi je li riječ o izostanku s rada u trajanju uzastopno pet radnih dana te je li izostanak neopravdan.

Uvidom u spis predmeta utvrđeno je da je podnositelj žalbe:

- rješenjem od 18. svibnja 2006. s danom 13. lipnja 2006. povučen s radnog mjesta ..., iz Generalnog konzulata Republike Hrvatske u ... u službu u Ministarstvo, radi pokretanja postupka zbog teške povrede službene dužnosti;
- rješenjem od 9. lipnja 2006. raspoređen s danom 14. lipnja 2006. na radno mjesto ..., u VI. Upravi – upravi za konzularne poslove, Odjel za državljanstvo i putne isprave;
- iskoristio drugi dio godišnjeg odmora za 2005. u razdoblju od 14. lipnja 2006. do 30. lipnja 2006. sukladno rješenju od 9. lipnja 2006. te
- s danom 10. srpnja 2006. započeo s korištenjem godišnjeg odmora za 2006. sukladno rješenju od 10. srpnja 2006., koje je prekinuo 20. srpnja 2006. kad mu je utvrđena privremena nesposobnost za rad koja je trajala do zaključno 5. siječnja 2007., što proizlazi iz izvješća o bolovanju izdanom u ordinaciji opće medicine KC od 28. prosinca 2006. koje je podnositelj žalbe osobno dostavio u Odjel za financijsko-računovodstvene poslove Ministarstva tek 30. siječnja 2007.

Nadalje, utvrđeno je da je podnositelj žalbe dana 8. siječnja 2007. putem svog opunomoćenika izvijestio Ministarstvo odnosno čelnika tijela da je još dana 11. prosinca 2006. iznio pritužbu da su podnositelj žalbe i njegova supruga od dolaska na službu u Generalni konzulat Republike Hrvatske u ... u veljači 2006. bili neprestano zlostavljani na svojim radnim mjestima od nadređenog službenika Y i djelatnice B te da čelnik tijela prvog stupnja nije poduzeo nikakve radnje radi rješavanja sporne situacije, da je s danom 8. siječnja 2007. podnio tužbu zbog *mobbinga* koji je sustavno provoden i još se uvijek provodi nad njima. Istim dopisom poziva se na odredbu čl. 30. ZR te obavještava da prekida rad dok im se ne osigura zaštita sukladno čl. 30/9. te zahtijeva da im se i dalje isplaćuje plaća u skladu s rješenjima o rasporedu.

Odredbama čl. 30. ZR propisana je obveza poslodavca kojom je dužan zaštititi dostojanstvo radnika za vrijeme obavljanja posla tako da im osigura uvjete rada u kojima neće biti izloženi uznemirivanju ili spolnom uznemirivanju, a da se dostojanstvo radnika štiti od uznemirivanja ili spolnog uznemirivanja poslodavca, nadređenih, suradnika i osoba s kojima radnik redovito dolazi u doticaj u obavljanju svojih poslova. Nadalje, propisano je pravo radnika koji je uznemirivan ili spolno uznemirivan da prekine s radom dok mu se ne osigura zaštita ako poslodavac ne poduzme mjere za sprječavanje uznemirivanja ili spolnog uznemirivanja ili su mjere koje je

poduzeo očito neprimjerene, pod uvjetom da je u zakonom određenom roku zatražio zaštitu pred sudom.

Stoga je tijelo prvog stupnja, s obzirom na to da je podnositelj žalbe u razdoblju od 20. srpnja 2006. do 5. siječnja 2007., dakle u razdoblju nakon njegova povratka s rada iz Generalnog konzulata u ..., bio neprekidno privremeno nesposoban za rad, pravilno postupilo kad je prekid rada podnositelja žalbe pozivom na gore navedenu odredbu zakona ocijenilo kao neopravdani razlog izostanka s rada. Naime, utvrđeno je da podnositelj žalbe po povratku u službu u Ministarstvo nije niti započeo s radom na radnom mjestu na koje je raspoređen temeljem konačnog i izvršnog rješenja tijela prvog stupnja od 9. lipnja 2006., budući da je cijelo vrijeme koristio ili godišnji odmor ili je bio privremeno nesposoban za rad, pa stoga rad nije ni mogao prekinuti pozivom na odredbu čl. 30. ZR koja propisuje zaštitu dostojanstva radnika za vrijeme obavljanja posla odnosno zaštitu od osoba s kojima radnik redovito dolazi u doticaj u obavljanju svojih poslova.

Nadalje, tijelo prvog stupnja, nakon saznanja o činjenici prestanka privremene nesposobnosti za rad podnositelja žalbe, u provedenom je prvostupanjskom postupku zatražilo očitovanje njegova neposredno nadređenog službenika, nadležnog liječnika primarne zdravstvene zaštite, opunomoćenika podnositelja žalbe kao i njega osobno, što proizlazi iz dopisa od 31. siječnja 2007. koje je podnositelj žalbe preuzeo dana 5. veljače 2007., ali on tu mogućnost nije iskoristio.

Na osnovi poduzetih radnji i izvedenih dokaza, osobito obavijesti neposredno nadređenog službenika, načelnika Odjela za državljanstvo i putne isprave, iz koje proizlazi da podnositelj žalbe od dana rasporeda na radno mjesto unutar Odjela do 31. siječnja 2007. nije stupio na rad niti ga je kao neposredno nadređenog službenika osobno izvijestio kako bi opravdao svoj izostanak, liječničke potvrde ordinacije opće medicine KC kojom se potvrđuje da je podnositelj žalbe bio privremeno nesposoban za rad od 20. srpnja 2006. do 5. siječnja 2007., kao i očitovanja opunomoćenika, odvjetnika D., koji dopisom od 2. veljače 2007. navodi da se tijelu prvog stupnja obraća kao opunomoćenik podnositelja žalbe i daje traženo očitovanje vezano za utvrđivanje razloga izostanka podnositelja žalbe s rada, tijelo prvog stupnja ocjenom svih navedenih činjenica pravilno je utvrdilo činjenice odlučne za donošenje pravilne i zakonite odluke kad je zaključilo da je podnositelj žalbe neopravdano izostao s rada u trajanju duljem od pet radnih dana počevši od 8. siječnja 2007.

U vezi sa žalbenim navodima, po kojima je sukladno čl. 115. ZR propisana zaštita radnika od otkaza zbog sudjelovanja u postupku protiv poslodavca,

treba istaknuti da podnositelju žalbe državna služba nije prestala zbog podnošenja tužbe, već zbog neopravdanog izostanka s posla u trajanju od pet radnih dana uzastopce.

Prema tome, nedvojbeno je da je podnositelj žalbe izostao s rada u navedenom razdoblju te da navodi u žalbi ne mogu utjecati na drukčije rješenje ove stvari.

Ostali navodi iz žalbe nisu u konkretnom slučaju odlučni te nisu posebno razmatrani.

Slijedom iznesenog, temeljem čl. 2401. Zakona o općem upravnom postupku (NN 53/91, 103/96), odlučeno je kao u izreci.

Rješenje kl. UP/II-112-07/07-01/219, ur. br. 566-01/3-07-5 od 29. svibnja 2007.

STAVLJANJE DRŽAVNOG SLUŽBENIKA NA RASPOLAGANJE AKO U DRŽAVNOM TIJELU NEMA ODGOVARAJUĆEG RADNOG MJESTA NA KOJE BI SE MOGAO RASPOREDITI NAKON DONOŠENJA PRAVILNIKA O UNUTARNJEM REDU

Mogućnost trajnog premještanja državnog službenika u postupku stavljanja na raspolaganje na radno mjesto u okviru njegove stručne spremlje u bilo koje državno tijelo koje nije udaljeno više od 50 km, odnosno uz njegov pristanak ako je udaljeno više od 50 km od mjesta njegova stanovanja, utvrđuje se za vrijeme trajanja roka raspolaganja.

Žalba je izjavljena na rješenje Državne uprave od 29. veljače 2008. kojim se državni službenik XY, do tada raspoređen u Područnom uredu ..., Županijski centar 112, Gradski centar 112, na radnom mjestu operater-analitičar u centru 112, stavlja na raspolaganje Vladi s danom 1. ožujka 2008., uz rok raspolaganja od tri mjeseca i dva tjedna.

Protiv navedenog rješenja u pravodobno podnesenoj žalbi podnositelj žalbe navodi da je podnosi zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog povrede Ustavom zajamčenih prava i jednakosti pred zakonom. Navodi da pobijano rješenje nije obrazloženo na način propisan odredbom čl. 209. ZUP-a pa da mu je time onemogućena primjerena pravna zaštita i da je, s obzirom na to da je i do sada bio zaposlen na radnom mjestu koje je udaljeno više od 200 km od njegova prebivališta,

tijelo prvog stupnja bilo dužno pozvati ga i utvrditi je li suglasan obavljati posao svoje stručne spreme i na području udaljenijem od 50 km, odnosno stvarno poduzeti sve odgovarajuće mjere za njegovo daljnje zapošljavanje na području širem od 100 km od mjesta prebivališta. Ističe da mu nije dana mogućnost da se na zakonit način izjasni o svojim pravima te da pobijano rješenje nije doneseno u zakonskom roku, pa smatra da ima pravo na nastavak radnog odnosa.

Predlaže poništenje pobijanog rješenja i donošenje novog kojim će se žalitelj rasporediti na odgovarajuće radno mjesto odnosno da se postupak vrati na ponovno odlučivanje tijelu prvog stupnja.

Odredbom čl. 127/2.–5. ZDS propisano je da ako se u skladu s uredbom o unutarnjem ustrojstvu državnog tijela ukidaju pojedine ustrojstvene jedinice tog tijela, pojedina radna mjesta u državnom tijelu ili se smanjuje potreban broj izvršitelja na pojedinim radnim mjestima, službenici koji su do tada bili raspoređeni na ta radna mjesta, odnosno u ustrojstvene jedinice koje se ukidaju, raspoređuju se na druga radna mjesta za koja ispunjavaju uvjete. Prednost pri rasporedu na radno mjesto ima državni službenik koji ima bolje ocjene dosadašnjeg rada i učinkovitosti. Ako nema odgovarajućeg radnog mjesta na koje se može rasporediti, donosi se rješenje o stavljanju na raspolaganje, i to u roku od dva mjeseca od stupanja na snagu novog Pravilnika o unutarnjem redu, a do donošenja takvog rješenja službenici nastavljaju obavljati poslove koje su obavljali na dotadašnjim radnim mjestima odnosno druge poslove po nalogu čelnika tijela uz pravo na plaću i ostala prava iz službe prema dotadašnjim rješenjima.

Tijelo prvog stupnja, uz prethodnu suglasnost Središnjeg državnog ureda za upravu, donijelo je Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o unutarnjem redu 8. siječnja 2008., kojim se ukidaju radna mjesta u gradskim centrima 112, među kojima i radno mjesto na kojem je podnositelj žalbe bio raspoređen, te je dana 29. veljače 2008. donijelo rješenje kojim se podnositelj žalbe stavlja na raspolaganje Vladi, dakle u propisanom roku iz čl. 127/5. ZDS.

U obrazloženju pobijanog rješenja navedeni su opravdani razlozi stavljanja podnositelja žalbe na raspolaganje, dok je odredbom čl. 130/1. i 130/2. ZDS propisano da se za vrijeme trajanja raspolaganja državnog službenika može trajno premjestiti na radno mjesto u okviru njegove stručne spreme u bilo koje državno tijelo koje nije udaljeno više od 50 km od mjesta njegova stanovanja, odnosno uz njegov pristanak u bilo koje državno tijelo koje je udaljeno više od 50 km od mjesta njegova stanovanja. Stoga se prema navedenoj zakonskoj odredbi postojanje mogućnosti trajnog premještaja

podnositelja žalbe na radno mjesto u okviru njegove stručne spreme u bilo koje državno tijelo koje nije udaljeno više od 50 km, odnosno uz njegov pristanak ako je udaljeno više od 50 km od mjesta njegova stanovanja, utvrđuje za vrijeme trajanja roka raspolaganja.

Međutim, sukladno odredbi čl. 270. ZUP-a, rješenje doneseno u upravnom postupku izvršava se nakon što postane izvršno, a to je u konkretnom predmetu dostavom ovog drugostupanjskog rješenja stranci.

Slijedom navedenog, temeljem odredbe čl. 244/1. ZUP-a valjalo je pobijano rješenje izmijeniti na način kako je određeno u izreci ovog rješenja, a u ostalom ga dijelu ostaviti na snazi.

Rješenje kl. UP/II-112-07/08-01/226, ur. br. 566-01/3-08-3 od 16. listopada 2008.

PREMJETAJ DRŽAVNOG SLUŽBENIKA U DRUGO DRŽAVNO TIJELO

Ako se državni službenik premješta po potrebi službe iz jednog u drugo državno tijelo, potreban je prethodni pisani sporazum čelnika tijela iz kojeg se službenik premješta i čelnika tijela u koje se službenik premješta. U tom sporazumu potrebno je navesti radno mjesto na koje se državni službenik premješta i utvrditi pravo na povoljniju plaću te je to potrebno navesti u obrazloženju rješenja o premještanju uz obrazloženje razloga potreba službe za premještanjem državnog službenika sukladno odredbi članka 209/2. i 209/3. ZUP-a. Državni službenik može se radi potreba službe sukladno odredbi čl. 76/1. ZDS (NN 92/05, 107/07, 27/08) premjestiti samo na radno mjesto unutar iste kategorije, iste ili približne složenosti poslova.

Žalba je izjavljena na rješenje Ministarstva ... od 5. lipnja 2009. kojim se državna službenica XY, u službi na neodređeno vrijeme u Ministarstvu, raspoređena na radno mjesto ..., u Odsjeku za upravljanje nekretninama, održavanje i opremanje objekata, Odjelu za upravljanje imovinom i podršku službe ..., Upravi za financijsko-materijalne poslove, premješta s danom 1. srpnja 2009., na određeno vrijeme do šest mjeseci, po potrebi službe, radi povećanog opsega poslova u Ministarstvo ..., kao i na rješenje Ministarstva ... od 6. srpnja 2009. kojim je podnositeljica žalbe s danom 1. srpnja 2009. privremeno raspoređena, a najdulje šest mjeseci, na radno

mjesto I. vrste – stručni savjetnik u Odjelu zaštite na radu u Upravi za rad i tržište rada te joj je za obavljanje poslova navedenog radnog mjesta utvrđen koeficijent složenosti poslova 1,27 uvećan 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža.

Protiv navedenih rješenja u pravodobno podnesenim žalbama podnositeljica žalbe navodi da je pobijanim rješenjem premještena iz Ministarstva ... u Ministarstvo ..., temeljem Sporazuma o premještanju koji joj nije uručen, dok iz samog rješenja odnosno obrazloženja nije vidljivo na koje se radno mjesto premješta i je li ispunjen uvjet iz čl. 76/1. ZDS. Ističe da će u vrijeme premještanja napuniti 20 godina radnog staža u struci pa drži svoj premještaj neprimjerenim. S obzirom na to da je rješenjem o rasporedu raspoređena na radno mjesto stručnog savjetnika te da joj je određen koeficijent složenosti poslova 1,25, dok je u Ministarstvu ... bila raspoređena na radnom mjestu s koeficijentom 1,75, navodi da u postupku njezina privremenog premještanja nije pravilno primijenjena odredba čl. 76/1. ZDS jer je vidljivo da je premještena na radno mjesto koje ne odgovara istoj kategoriji radnog mjesta s kojeg je premještena. Predlaže poništiti pobijana rješenja.

Odbor za državnu službu donio je zaključak o spajanju upravnih stvari povodom navedenih žalbi i vođenju jednog postupka 13. studenoga 2009.

Odredba čl. 76/1. ZDS propisuje da državni službenik može po potrebi službe biti premješten na drugo radno mjesto u istom ili drugom državnom tijelu, u istom ili drugom mjestu rada, ali samo na radno mjesto unutar iste kategorije, iste ili približne složenosti poslova. Ako se državni službenik premješta po potrebi službe iz jednog u drugo državno tijelo, potreban je prethodni pisani sporazum čelnika tijela iz kojeg se službenik premješta i čelnika tijela u koje se službenik premješta, sukladno odredbi čl. 78. ZDS.

Službenik se premješta po potrebi službe u pravilu na neodređeno vrijeme (trajni premještaj), ali se, sukladno odredbi čl. 80/2. ZDS, može po potrebi službe privremeno premjestiti najdulje šest mjeseci, odnosno do povratka odsutnog službenika kojeg premješteni službenik zamjenjuje. Sukladno čl. 80/3. i 80/4., u slučaju navedenog premještanja službenik ima pravo na plaću koja je za njega povoljnija, a sva prava iz državne službe ostvaruje u državnom tijelu iz kojeg je premješten.

Uvidom u spis predmeta utvrđeno je da je Ministarstvo ..., sukladno navedenim zakonskim odredbama, a temeljem pisanog sporazuma o premještanju službenika od 22. svibnja 2009. sklopljenog između Ministarstva ... i Ministarstva ..., podnositeljicu žalbe privremeno zbog povećanog opsega

poslova premjestilo na vrijeme do šest mjeseci u Ministarstvo ... Uvidom u sporazum o premještanju utvrđeno je da su tijela prvog stupnja propustila utvrditi na koje se radno mjesto podnositeljica žalbe sporazumom premješta te da navedeni propust Ministarstvo ... nije otklonilo ni u pobijanom rješenju o premještanju. Naime, odredba čl. 208/2. ZUP-a propisuje da dispozitiv rješenja mora biti kratak i određen, a kad je potrebno, može se podijeliti u više točaka, pa s obzirom na to da je predmet ove upravne stvari privremeni premještaj službenika, dispozitiv rješenja – da bi bio određen – mora sadržavati podatke s kojeg se na koje radno mjesto državni službenik privremeno premješta.

Prema tome, u konkretnom slučaju pobijano rješenje nije doneseno pravilnim tumačenjem i primjenom zakona jer ne sadržava jasno utvrđene razloge na temelju kojih bi primjena bila osnovana na važećem materijalnom pravu. Naime, uvidom u spise predmeta utvrđeno je da pobijano rješenje o privremenom premještanju, uz dispozitiv koji nije određen, ne sadržava obrazloženje sukladno odredbi čl. 209/2. i 209/3. ZUP-a jer u njemu nije navedeno utvrđeno činjenično stanje i razlozi koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u izreci, a naročito je bitno da nadležno tijelo, kad ima ovlast riješiti stvar po slobodnoj ocjeni, izloži razloge kojima se pri donošenju rješenja rukovodilo. Za valjano obrazloženje sukladno navedenim odredbama ZUP-a nije dovoljno općenito obrazložiti potrebu službe za privremenim premještanjem podnositeljice žabe, već je u obrazloženju pobijanog rješenja potrebno navesti razloge zbog kojih se čelnik tijela prvog stupnja odlučio upravo za premještaj podnositeljice žalbe.

Nadalje, uvidom u rješenje o rasporedu od 6. srpnja 2009., kojim je podnositeljica žalbe privremeno raspoređena, temeljem sporazuma o premještanju, na radno mjesto I. vrste – stručni savjetnik u Ministarstvo ..., utvrđeno je da tim rješenjem podnositeljica žalbe nije raspoređena na radno mjesto iste ili približne složenosti poslova radnog mjesta s kojeg je privremeno premještana, što je suprotno odredbi čl. 76/1. ZDS-a, te da su tijela prvog stupnja propustila pobijanim rješenjima utvrditi njezino pravo na povoljniju plaću.

Također, prema odredbi čl. 270/2. t. 1., 3. i 4. ZUP-a, prvostupanjsko rješenje postaje izvršno istekom roka za žalbu ako žalba nije izjavljena, dostavom stranci ako žalba ne odgađa izvršenje rješenja ili dostavom stranci rješenja kojim se žalba odbacuje ili odbija. Stoga su tijela prvog stupnja pogrešno utvrdila premještaj podnositeljice žalbe s datumom 1. srpnja 2009. budući da u konkretnom predmetu rješenja o privremenom premješ-

taju i rasporedu nisu mogla biti izvršena jer je podnositeljica žalbe na njih uložila žalbe koje odgađaju njihovo izvršenje. Također, prema odredbi čl. 269/1. ZUP-a, poništavanjem rješenja poništavaju se i pravne posljedice koje je takvo rješenje proizvelo, pa je sukladno tome vezano uz raspored podnositeljice žalbe na snazi prethodno rješenje o njezinu rasporedu.

Slijedom iznesenog, valjalo je, u skladu s odredbom čl. 242/2. ZUP-a, pobijano rješenje poništiti i predmet vratiti tijelima prvog stupnja na ponovni postupak u kojem su dužna kako utvrditi potpuno sve činjenice i okolnosti na strani službenice tako i osobito obrazložiti potrebu službe zbog koje je nužan privremeni premještaj upravo podnositeljice žalbe, vodeći pri tome računa o složenosti poslova radnog mjesta na koje se premješta i o uvjetima za mogućnost povoljnije plaće.

Rješenje kl. UP/II-112-07/09-01/824, ur. br. 566-01/3-09-4 od 13. studenoga 2009.

PREMJEŠTAJ POLICIJSKIH SLUŽBENIKA

Premještaj policijskih službenika reguliran je odredbama posebnog zakona, pa se sukladno odredbi čl. 102/1. Zakona o policiji (ZP, NN 129/00, 41/08) policijski službenik može zbog potrebe službe premjestiti na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne spreme, u istoj ili drugoj ustrojstvenoj jedinici Ministarstva, u istom ili drugom mjestu rada. Osnovanost i razlozi potrebe službe za takvim premještajem moraju biti obrazloženi u obrazloženju rješenja sukladno odredbama čl. 209/2. i 209/3. ZUP-a te rješenje o premještaju mora donijeti osoba koja ima ovlast za njegovo donošenje.

Žalba je izjavljena na rješenje MUP-a, Policijske uprave ... od 7. srpnja 2009. kojim se policijski službenik XY, SSS, u zvanju policajca, Policijske uprave ..., Policijske postaje ..., na radnom mjestu policijskog službenika premješta s danom 13. srpnja 2009. na radno mjesto policijskog službenika iste Policijske uprave, Ispostave ..., za koje je kao uvjet utvrđena srednja stručna sprema i zvanje policajca.

Protiv navedenog rješenja u pravodobno podnesenoj žalbi podnositelj navodi da pobijano rješenje nije na zakonu utemeljeno, da rješenje nema razloga, a navedeni su razlozi o odlučnim činjenicama nerazumljivi i u znatnom djelu proturječni pa se rješenje ne može ispitati, što predstavlja bitnu

povredu odredaba ZUP-a. Navodi da iz preambule rješenja nije razvidno je li ministar kao čelnik tijela ovlastio načelnika PU za donošenje rješenja o premještanju, sukladno odredbi čl. 63/1. ZDS-a te da je u postupku koji prethodi donošenju rješenja potrebno provesti dokazni postupak u kojem je nadležno tijelo dužno utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su važne za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja i stranci pružiti mogućnost da se izjasni o tim činjenicama i okolnostima, što u ovom postupku nije učinjeno. Ističe, s obzirom na to da u dispozitivu rješenja nije naveden rok, da ne zna je li riječ o privremenom ili trajnom premještanju, da sama činjenica da uspješno obavlja poslove policijskog službenika ne može biti razlog za premještanje te da nije dao suglasnost za premještanje. Predlaže poništiti pobijano rješenje.

Tijelo prvog stupnja donijelo je pobijano rješenje kojim se podnositelj žalbe 13. srpnja 2009. premješta s radnog mjesta policijskog službenika, Policijske uprave ..., Policijske postaje ..., na radno mjesto policijskog službenika iste Policijske uprave, Ispostave ..., za koje je kao uvjet utvrđena srednja stručna sprema i zvanje policajca, dakle na radno mjesto u okviru njegove stručne sprema i zvanja, pozivajući se pritom na odredbu čl. 102/1. ZP-a kojom je propisano da zbog potrebe službe policijski službenik može biti premješten na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne sprema, u istoj ili drugoj ustrojstvenoj jedinici Ministarstva, u istom ili drugom mjestu rada. Prema tome, u konkretnom predmetu riječ je o trajnom premještanju policijskog službenika, dok je privremeni premještanje reguliran čl. 102/2., na koji se tijelo prvog stupnja nije pozvalo prilikom donošenja pobijanog rješenja.

U pogledu primjene propisa u području radnih odnosa policijskih službenika, odredbom čl. 79. ZP-a predviđeno je da se na položaj, prava, obveze i odgovornosti policijskih službenika MUP-a primjenjuju propisi o državnim službenicima, ako tim zakonom i propisima donesenim na temelju njega nije drukčije određeno. Stoga je tijelo prvog stupnja pravilno postupilo primjenjujući odredbu čl. 102. ZP-a kao posebnog propisa u odnosu prema ZDS-u te nije bilo dužno zatražiti suglasnost podnositelja žalbe na premještanje.

Kako proizlazi iz spisa predmeta, tijelo prvog stupnja osnovanost i razloge potrebe službe za takvim premještanjem obrazložilo je činjenicom racionalizacije troškova prijevoza koja je utvrđena u postupku koji je prethodio donošenju rješenja i nju je obrazložilo u pobijanom rješenju. Racionalizacija je nedvojbeno jer podnositelj žalbe ima prebivalište u ..., koje je ujedno i mjesto rada, a ta činjenica među stankama nije sporna. Tijelo

prvog stupnja također je dalo mogućnost podnositelju žalbe da sudjeluje u prvostupanjskom postupku, što proizlazi iz zapisnika o uzimanju izjave od 2. srpnja 2009.

Odredba čl. 35/1. ZUP-a propisuje da u upravnoj stvari za rješavanje koje je nadležan državni organ rješenje u upravnom postupku donosi rukovoditelj organa, ako propisima o organizaciji tog organa ili drugim posebnim propisima nije drugačije određeno, dok odredba čl. 63/1. ZDS-a propisuje da o rasporedu na radno mjesto te o drugim pravima i obvezama službenika kao i o prestanku državne službe odlučuje rješenjem čelnik tijela ili osoba koju on za to pisano ovlasti.

U konkretnom predmetu pobijano rješenje o premještanju na temelju odredbe čl. 63/1. ZDS-a nije donio čelnik tijela prvog stupnja, već načelnik policijske uprave koji za njegovo donošenje nije bio ovlašten. Naime, načelnik policijske uprave donio je pobijano rješenje na temelju ovlasti iz odluke od 25. srpnja 2008. koju mu je kao čelnik tijela dala osoba koja u trenutku donošenja pobijanog rješenja više nije bila čelnik tog tijela. Stoga je, s obzirom na to da je od trenutka davanja ovlasti za potpisivanje upravnih akata i dana donošenja pobijanog rješenja pri tijelu prvog stupnja došlo do promjene osobe čelnika tijela, tijelo prvog stupnja bilo dužno donijeti novu odluku kojom bi novi čelnik odlučio o prenošenju ovlasti za rješavanje u konkretnim upravnim stvarima.

Slijedom navedenog, kako je pobijano rješenje donijela osoba koja za njegovo donošenje nije bila ovlaštena, valjalo je u skladu s odredbom čl. 242/2. ZUP-a pobijano rješenje poništiti i predmet vratiti tijelu prvog stupnja na ponovni postupak.

Rješenje kl. UP/II-112-07/09-01/907, ur. br. 566-01/3-09-3 od 12. studenoga 2009.

Priredila Sanja Pintar Gotal*

* Sanja Pintar Gotal, članica Odbora za državnu službu (The Civil Service Commission, Republic of Croatia)